תדריך

(המשך מעמוד 25)

(אורגיל ירושלים) כבר לא צריך להרחיב את הדיבור.

הומור

✶ יש הומור נחמד. יש הומי מלבב של כפר נידח באירלנד. הומי של שירים בבתי־מרזח, של תחרויות ספורט כפריות, שיחות של שכנים. יש סצינות גדולות של מכות,

האחיות ממדריד

שהן מרתקות לא פחות משהן מצחיקות. יש שחקני־מישנה מצויינים. ויש סיפור רומנטי על מהגר (ג'ון וויין) שחזר לכפרו, וכדי לשאת את הנערה שהוא אוהב הוא צריך לקיים את כל המינהגים הישנים של אבותיו. **האדם השקט** הוא קומדיית־רועים אמיתית, מהסוג שהיו כותבים ומצלמים פעם. יש בה קיטש ומתקתקות, וזה רק מוסיף לה תמימות.

בידור

✶ **אריק איינשטיין.** במזל גדי. בגיל צמד דרום מופיעים כאורחים של אריק בחלק הראשון של הערב. ותזמורת הברנשים של פיאמנטה מלווה את הזמר בחלק ה־עיקרי של הערב, בו מושמעים שירים ו־פזמונים חדשים גם ישנים.

✶ **אהבה וג'אז.** גדעון שמר ומל קלר. הראשון קורא שירי אהבה, וכל מה שקשור בה, והשני מלחה אותו בתזמורת ג'ז קטנה, המנגנת יצירות מוכרות פחות או יותר, ואילתורים המוכרים פחות. שילוב מעניין.

✶ בהתחלה הן הסתובבו בכפרים, עברו ממשפחה למשפחה, שמעו מנגינות שעברו מזה שנים מאב לבן, שמעו סיפורים ו־אגדות־עם, אספו את כל החומר — והיום מופיע **צמד הזמרות מספרד**, אלג'ריה ואנג'ליטה, בארץ (תיאטרון בימות). הן שרות את הפלמנקו האמיתי, מהתקופה בה עדיין לא הפך לחם לתיירים; הן שרות שירי־עם ספרדיים; שירים דרום־אמריקאיים; שירי־אהבה של לורקה; ומלוות את עצמן בגיטרה ובקסטניטות. יש להן קולות ערבים והופעה נעימה.

מוסיקה

✶ **הקונצרט השישי למנויים** (ה־תזמורת הפילהרמונית). כמה גילגולים ו־צורות עבר כבר הסיפור היוני העתיק על הבן הרוצח את אביו, נושא את אמו לאשה, ולבסוף — כאשר מתגלה לו מה עשה — עוקר את עיניו במו ידיו: אדיפוס?

עתה מועלה סיפור קלאסי זה של סופו־קלס בניסוח מודרני של הצרפתי קוקטו, על בימת התזמורת הפילהרמונית. את ה־מוסיקה כתב מי שמכונה כגדול המוסיקאים של ימינו, איגור סטראווינסקי.

בערב המוקדש כולו ליצירות קומפוזיטור זה (כיום בן 86 וחי בארה"ב) מושמעת יצירה נוספת: קומדיה נפוליטנית קלילה הנקראת פולצ'ינלה. יצירה זו שונה כמובן לחלוטין מקודמתה, ולא רק מפני שהיא בנוייה על יסוד נעימות שכתב האיטלקי בעל־ההומור פרגולזי במאה ה־18.

אדיפוס היא אופרה־אורטוריה, בה עוסקים בכובד־ראש בבעיות גורל־חיים־ומוות, ואילו בפולצ'ינלה עוסקים בקלילות של קומדיה דל־ארטה בבעיות לא־רציניות כמו אהבה.

גם המוסיקה שונה בשתי היצירות. נעימות קליליות כמו דואט חביב בין טרומבון וקונטראבס בפולצ'ינלה, מול מקהלה השרה בכובד ראש בלטינית, וזמרים הנראים כ־פסלי־שיש, באדיפוס.

יחד עם כך יש משותף לשתי היצירות. שתיהן נכתבו על־ידי סטראווינסקי בתקופה הראשונה שלו, כאשר יצר את הזרם הניאו־קלאסי במוסיקה. זרם זה בא כתגובה על אופי המוסיקה בסוף המאה הקודמת ובתחילת המאה הנוכחית. היתה זו מוסיקה כבדה, כשפיתוחי המוטיבים מסובכים ו־מורכבים, הביטויים המוסיקליים דרמטיים ונרגשים. סטראווינסקי החזיר למוסיקה את הרוח הספורטיבית יותר, את המלודיה ה־פשוטה והנעימה, את ההרמוניה הקלאסית, ואת המיבנה הפשוט יותר של היצירה.

מאוחר יותר זנח סטראווינסקי את הזרם שיצר, והכניס ליצירותיו הרבה יותר מרוח האמנות המודרנית. היה זה זמן רב אחרי אדיפוס ופולצ'ינלה.

תערוכות

✶ ארבעה ציירים צעירים, שסיימו את מכון אבני לציור, מציגים תערוכה חדשה וחיה בגלריה על שם צ'מרינסקי. מוצאים שם חומרים חדשים, כמו גרופאות דפח ו־הברזל של **אלי סופר**, ופסלי הקופסות שלו. מוצאים שם צורות חדשות לייצורים מוכרים, כמו שלושה ריבועים צבעוניים מאוד, בצבעים מנוגדים וצורות חדות, זה ליד זה, והשם: חתול. ציור של **מנחם למברגר**. ויש גם שימוש בגרפיקה, ב־כדורי ברזל, בפקעות ברזל, בפסליו המרשי־מים של **פרדי פבריאן**. תערוכה מודרנית, כאמור, צעירה, ומעניינת.

הצגת השבוע

✶ זהו פלא. הצגה שלמה. עם שחקנית אחת. שאינה זזה ממקומה. בלי תפאורה, בלי שום עזר כנגדה. רק מונולוג נפלא של סמואל בקט, ומישחק מצויין של סטלה אבני. זה כל מה שיש ב**הוי הימים הי־טובים** וזה מה שעושה ממנה הצגה מעולה.

האשה, השקועה חציה בתוך ה־חול, מתחילה את יומה בצלצול המעורר של השעון. מה היא עושה ביום הזה, המתחיל עם הצלצול? כלום. היא מתעמקת בכתובות שעל

סטלה אבני

מישחת־השיניים. היא מחפשת ב־ארנק, אולי יימצא שם משהו. היא מנסה להזכיר לבעלה, המוסתר אי־שם מאחוריה, את הימים הטובים שהיו או לא היו לה אי־פעם, ו־בעיקר היא מחכה לצלצול השני של השעון, שיקרא לה ללכת סוף־סוף לישון.

היא נראית מאושרת. היא יודעת מהם החיים שלה, העוברים עליה בתוך השפר, בין שני צילצולי ה־שעון, והיא לא רוצה לדעת. ה־מונולוג הזה כל־כך גדול, משום שהוא עובר בעצם על שני מישו־רים. האושר של האשה, המתבטא במלים הפשוטות שהיא מוציאה מהפה, זהמצב האמיתי שלה, המוכר לה ולצופה מאחורי המלים. במוצאי שבת תופיע סטלה אבני בחאן, ב־ירושלים, ולא כדאי לשום ירושלמי תרבותי ואוהב־אמנות להחמיץ את ההופעה שלה שם. ביום השני היא תופיע בתל־אביב **במועדון צותא**, ולתל־אביבים ניתנת אותה העצה.

חדש!

תינוק בריא הוא תינוק מאושר; הוא נראה טוב, עורו רך, חלק וקורן רעננות, ריחו נעים, כפי שצריך להיות ריחו של תינוק בריא.
קל לך לעשות את תינוקך למאושר. תני לו את אהבתך ותיני, שמן תיני, קרם תיני, אבקת תיני. ● 2.85 ל"י.

תינו tiny
למען בריאות תינוקך

דיסקו בע"מ, חיפה

תגע פעם!

ותראה... אין יותר פגמים ופצעים כן! אפשר לגעת סוף סוף ואין בכלל פגמים ופצעים. וכל זה בגלל עדורה. כי עדורה הורג חיידקים עמוק עמוק בתוך העור. עדורה ממריץ את מחזור הדם ומחטא ולכן יהיו לחייך, מצחך וסנטרך ללא פגם וערוך בכללותו יחזור להיות חלק וזך. הלאה עצבות... הודות לעדורה. קרם ונוזל 3.65 ל"י. סבון 1.70 ל"י.

adora
קרם, נוזל וסבון אנטיספטיים

מעשה בילדון שונא סבון...

מעשה בילדון נחמד ונבון,
שאהב הכל — ורק לא סבון.

איזה צריחות! איזה צעקות!
ואין סוף לדמעות
(ולפעמים — קצת מכות...)

הלכה האם אל רופא להתייעץ:
„מה יהיה הסוף? הוא לא מתרחץ!"

אמר הרופא: „גברתי, הילדון
זקוק לסבון שאין בו סבון..."

תמהה האם: „איך זה ייתכן?
או שיש סבון או שאין..."

הסביר הרופא: „גברתי! הפתרון
טמון בשפופרת של דרמפון".

עשתה האם כך, והתוצאה משמחת:
הילדון התאהב באמבט ומקלחת.

טוב מכל סבון
Taya

„העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי
הכתובת והמנהלה: תל־אביב, רח' קרליבך 12, טלפון 30134־3.
ת.ד. 136 • מען מברקי: עולמפרס • דפוס משה שהם בע"מ, תל־אביב, רח' פין 6 • גלופות: צינקוגרפיה כסטי בע"מ. •
העורך הראשי: אורי אבנרי • המו"ל: העולם הזה בע"מ.